

Pilar Parcerisas: «Sis pintors i un escultor», *L'hexàgon*, núm. 23, Caixa de Manresa, 1994

Mentre la major part dels pintors s'han deixat endur per la "rauxa" del cromatisme del logotip, l'únic escultor del conjunt n'ha accentuat els trets racionals i geomètrics, elevant-lo a una categoria gairebé metafísica.

Albert Ràfols-Casamada, en el marc d'una abstracció lírica que concita el gest i l'espai, transforma el taronja en un camp de color, en una finestra espacial per on gravita el logotip, el qual erigeix en un estel errant que deixa una obra al seu pas.

Joan-Josep Tharrats, en canvi descompon el logotip i l'incorpora, fragmentat, a la poètica d'espais siderals que caracteritza la seva millor obra informalista, fent-lo partícip d'un "big-bang" explosiu, desbordant d'energia, com un element més d'aquests paisatges astrals, verges, de naturalesa còsmica.

Des del pla de la mística, Montserrat Gudiol crea una figura per a dialogar amb el logotip el qual transforma en una rosa de múltiples pètals i ens convida a desfullar-la a l'infinit, convertint cada pètal en una insígnia.

La mirada escultòrica de **Josep M. Subirachs** realça el volum del logotip, l'encapsa en un cub transparent, i, desplegant les seves mateixes formes, l'embolcalla en un món arquitectònic tot situant-la en un espai metafísic al·lusiu al paisatge manresà, presidit, a l'esquerra, per l'orografia insinuada de les muntanyes de Montserrat i, a la dreta, per la Creu del Tort, fita ignasiana, de manera que el logotip apareix com a símbol de la ciutat de Manresa com un tot.

Per contrast amb l'equilibri anterior, la litografia de Josep Guinovart constitueix una gosadia plàstica, que duu al límit la llibertat de les formes i l'explosió de color a l'última frontera entre l'espontaneïtat i l'irracional. Des de l'espai celest, l'artista retorna al logotip a un estadi de força primigènia, fent-lo néixer d'un fal·lus còsmic que l'engendra des d'un punt indefinit de concentració de llum i vida, que representa mitjançant el trencadís d'un mirall.

La singularitat de la proposta de Carme Agudé rau en el fet que treballa el logotip com a símbol i n'elabora el seu doble, transportant-lo del geomètric a l'orgànic, de l'abstracció més racional a la més informal. I ho fa partint exclusivament dels valors cromàtics de l'emblemàtic hexàgon, accentuant la textura dels seus colors i extraient des de la pintura i els seus recursos tota la sensualitat escultòrica del logotip.

Francesc Todó se'ns revela com un paisatgista dolç i de mirada amable, que situa el logotip com a emblema de la ciutat de Manresa a mig camí de les muntanyes de Montserrat, el qual és vist com una de tantes roselles que

drecen el cap enmig dels camps primaverals de blat de Salelles i rodalies de la ciutat, protegides per l'ombra de les crestes de la serralada.

L'experiència d'aquestes litografies, que podem considerar com un treball experimental que té com a punt d'inici una forma definida i elaborada, reflecteix, des d'un punt de vista inusual, la col·laboració harmoniosa que, per contrast o afinitat, permet encara d'enriquir el món de les formes, vinguin de la creació artística o de la imatge publicitària.